

פנינים מתורת לוי יצחק

בצדדין דוקא מימין ומשמאל, כי תהו הי' רק בסוד ב' קוין כמ"ש בתורה אור²⁷ בד"ה וישלח יעקב ע"ש. לקוטי לוי יצחק, הערות לספר הזוהר בראשית עמוד קצח ג

ו' אותיות¹⁹ זהו ת"ו, הנה מה שאותיות ת"ו רומזים על מיתה, הוא ע"ד כמו שמצורע שאין בו אור²⁰ החכמה, הוא גי' ת"ו, ומצורע²¹ נחשב כמת ר"ל. ועיין בע"ה²² שער לאה ורחל פ"ז ע"ש.

וכן ע"ם האר"ץ שאין בו תורה שאורייתא²³ מחכמה נפקת, שרשו הוא מן והארץ היתה תהו, ומספרו²⁴ ת"ו לרמז על העדר אור החכמה²⁵.

והב' פעמים ת"ו שמימין ומשמאל, בתיבת תוצאו"ת, י"ל הוא ע"ד שמלאך המות מהלך²⁶ בצדי הרחובות,

19 פירוש: שם ע"ב הוא, שם הוי' במילוי יודיין "יר"ד, ה"י, וי"ו, ה"י", דיש כאן ד' יודיין וכל אחד כלול מעשרה עולה מספר "ת", ונשאר מאותיות המילוי ששה אותיות, והם – ודהו"ה – נעשה מספר ת"ו.

20 ראה לקוטי תורה פרשת מצורע כג, ב. לקוטי שיחות חלק יז עמוד 141.

21 נדרים סד, ב.

22 (שער לח) וז"ל: אמרו רז"ל שהמצורע חשוב כמת, כי כבר נתבאר אצלינו בענין האבלות כי הסתלקות מוחין עלאין דו"א דמצד אבא הוא גרמת המיתה, וז"ס (איוב ד, כא) ימותו ולא בחכמה כי סיבת המיתה הוא לסבת חסרון החכמה שהם המוחין כנ"ל, כי (קהלת ז, יב) החכמה תחיי' את בעלי' ובהסתלקותה המיתה מצויה' שהוא היפך ותמורת החיים, ולהיות כי גם מצורע הוא ענין הסתלקות המוחין של החכמה כנ"ל לכן הוא חשוב כמת. ונלע"ד כי מצורע גימטריא ת"ו רמז אל החסרון החכמה שהוא אבא שהוא שם ע"ב דמילוי יודיין אשר בו י' אותיות ה' מהם בחי' יודיין אשר כל אחד מהם כלולה מ' הם ת' ועם ו' אותיות אחרות הם ת"ו לרמז כי הסתלקות אבא מז"א גורם הצרעת. ראה לקוטי תורה פרשת מצורע שם.

23 זהו חלק ב' דף קכא, א. שם פה, א.

24 פירוש: ע"ם (בג"י 110) + האר"ץ (296) = 406, כמספר ת"ו.

25 וראה בפנים בלקוטי לוי יצחק וז"ל: זהו (אבות ב, ה) ולא עם הארץ חסיד שאין בו חסד דהדר מקור התיקון וד"ל. עכ"ל.

[ועיין לקמן סימן, דהוי' מלכים דמלכי אדום (וישלח לו, א ואילך) הם הז' מלכים דתוהו, והמלך השמיני "הדר" הוא מקור התיקון, ע"ש.]

26 בבא קמא ס, ב.

27 עמוד כד, ד. וז"ל: ויחץ את העם כו' לשני מחנות כו' (בראשית לב, ח). הנה הטעם שחלק לשני מחנות דוקא, יובן ע"פ הקדמה הידוע שיעיקר ההפרש בין עולם התהו לעולם התקון, שבעולם התהו היו הספירות מפורדים זה תחת זה אבל בעולם התקון הם בציוור קוין דהיינו ג' קוין ימין ושמאל ואמצע שהקו האמצעי הוא המחבר ומייחד ג"כ ב' הקוין דימין ושמאל להיות מתכללים יחד כידוע דתפארת הוא הממוצע בין חו"ג ומחברים יחד, ולכן ישראל שהם בבחי' התקון אומרים ג' פעמים קדוש דוקא וכתוב בהם ג"כ והייתם לי סגולה שהסגול' הוא ג' נקודות בחינת ימין ושמאל ואמצע כו' אבל בעולם התהו שהיו בבחי' פירוד זה תחת זה ולא נתיחדו יחד, ה"ו רק בחי' ב' קוין שהחסד הוא בפ"ע והגבורה הוא בפ"ע.

וכמ"ש ביאור הדברים במ"א שהענין הוא לפי שבתהו היו האורות מרובים והכלים מועטים ולכן מצד קוטן הכלי לפ"ע האור ע"כ אין הכלי יכולה להכיל ב' הפכים חו"ג יחד עד"מ באדם מי ששכלו קטן לא יכיל ב' הפכים כלל אלא אם יטה שכלו לזכות לא ימצא אז שום שכל לחוב ולא יסבול שום נטי' לחוב בלבו אלא רק טוב וחסד בלבד. ובהיפוך כאשר יטה לחוב לא יסבול כלל נטי' לזכות ונמצא אינו אלא בקו א'תמיד פעמים בקו הימין לזכות ופעמים בקו השמאל לחוב והרי הקוין מפורדים שכשהוא בבחי' חסד לא יוכל לסבול בחי' דין וכן להיפוך, וזהו הנק' בחינת ב' קוין שהחסד הוא בפני עצמו והגבורה בפני עצמה. אבל בתקון שהתפארת מכריע בין חו"ג היינו שגם בשעת הדין יוכל להיות ג"כ נטי' לזכות וכן להיפך, לפי שבתקון האורות מועטים והכלים מרובים נמצא הכלי רחב לקבל גם ב' הפכים, וכמו באדם שדעתו רחבה יוכל לסבול ב' הפכים יחד וישכנו במוחו ולבו שמצד זה יש סברא לזכות אע"פ שמצד אחר יש סברא לחוב כו' והרי בתקון מתייחדים חו"ג יחד וזהו ענין ג' קוין.

[ראה גם לקוטי לוי יצחק אגרות קודש ריש עמוד תטז. שיחות קודש ה'תשל"ד פרשת תולדות סעיף ב'. ה'תשל"ה פרשת משפטים סעיף ה'. ה'תשל"ח פרשת חוקת סעיף כג. ה'תשמ"א פרשת בעלותך סעיף נד. ספר המאמרים תשל"ד עמוד 42.]

המשך ביאור למסכת עירובין ליום שלישי עמ' ב

1 באילן העומד חוץ לעיבורה של עיר, נמי יחול עירובו. שהרי ב"ן
2 ד'אמר רבא, הנותן את עירובו יש לו מסביבו ארבע אמות
3 שנחשבות כמקופות מחיצות, ממילא הו"א לה אותן ארבע אמות
4 כרשות היחיד, ורשות היחיד הרי עולה עד לרקיע, ומאחר שמקום
5 שבינתו בתוך אותן ארבע אמות, אם כן אף כשעירובו למעלה
6 מעשרה נחשב שהוא ועירובו במקום אחד, באותה רשות היחיד, ויש
7 לעירוב לחול. ואף שארבע אמותיו אינן רשות היחיד ממש מן
8 התורה, כיון שאין להן מחיצות, ואסור לו להוריד את העירוב
9 מהאילן שהוא רשות היחיד למקום שבינתו ברשות הרבים, מכל
10 מקום לענין שיהא הוא ועירובו במקום אחד, יש להקל ולהחשיבם
11 כרשות אחת, וכשם שבעיבורה של עיר החשיבם רבא כרשות אחת
12 מחמת שהעיר שבינתו, שכן במלאה עפר, על אף שאסור לו ליטול את העירוב
13 למקום שבינתו. מתרצת הגמרא: אמר רב יצחק בריה (בב"ב) דרב
14 משרשיא, ה"בא במשנתו באילן הנותן חוץ לארבע אמות עסקין,ו
15 שיעיקר האילן עומד ברשות הרבים, ונופו (ענפיו) נוטה אל מחוץ
16 לארבע אמות מעיקר האילן, והניח את עירובו על הנוף חוץ לארבע
17 אמות (ציוור ג 8),

1 עירובו באילן למעלה מעשרה אין עירובו עירוב, לא שנו אלא
2 באילן העומד חוץ לעיבורה של עיר, שהוא בית העומד בתוך
3 שבעים אמה ושני שלישי אמה הסמוכים לעיר, והאילן מרוחק יותר
4 מהעיר, אבל אילן העומד בתוך עיבורה של עיר, כלומר בתחום
5 שבין העיר לקצה עיבורה של עיר, אפילו הונח בו העירוב למעלה
6 מעשרה והוא נתכונן לשבות למטה, הרי זה עירוב, כיון דמתא –
7 שהעיר, מחמת שהיא מוקפת יישוב ומחיצות ואינה מגולה, כמאן
8 דמילא דמין – נחשבת כאילו כולה מלאה עפר עד לגובה עשרה
9 טפחים לפחות, ועיבורה של עיר הרי הוא כעיר, וממילא נחשב מקום
10 שבינתו שבתחתית האילן כאילו הוא למעלה מעשרה והרי הוא
11 במקום אחד עם עירובו. ואף שבפועל אינו יכול להביא את העירוב
12 אליו למקום שבינתו, שכן במלאה מעשרה באילן נחשב רשות
13 היחיד והוא שבת למטה ברשות הרבים, מכל מקום די בכך שרואים
14 את מקום שבינתו כאילו הוא למעלה באילן במקום עירובו.
15 מקשה הגמרא: אי ה"ב – אם כך שהעיר ועיבורה נחשבים כמלאים
16 עד גובה המחיצות, ומחמת כן השובת למטה נחשב כאילו שבת
17 למעלה במקום עירובו, הלא אף המניח את עירובו למעלה מעשרה